

Πράσινος βιοδιπολισμός - βιώσιμη αστική και περιφερειακή ανάπτυξη: Οικονομικά - πολιτικά αίτια

Της Δρος Ηρούς ΦΙΛΟΛΙΑ

Προσδιορίζοντας την έννοια της ανάπτυξης, αστικής και περιφερειακής, η σύνδεση με την έννοια του «συμφέροντος» είναι καθοριστική.

Τα «συμφέροντα», σαν κατευθύνσεις συμπεριφοράς εμπεριέχουν διαφοροποιήσεις, τα αντιθετικά κριτήρια των οποίων έχουν διάφορη αξία, αλλά πρέπει να τείνουν, για να είναι χρήσιμα, προς την επιστημονική θεωρία της οργάνωσης, έννοια υπάλληλη με αυτή της ανάπτυξης¹.

Με πρώτο κριτήριο την έκτασή του, αν αυτή περιορίζεται σε ένα μέρος του όλου, μιλάμε για μερικό συμφέρον και μιλάμε για γενικό συμφέρον, αν αυτό αφορά την ολότητα. Με το κριτήριο του σκοπού, το μερικό συμφέρον διαχωρίζεται σε ατομικό και ομαδικό και τα δύο αναφέρονται κυρίως σαν οικονομικά συμφέροντα².

Ποία η σύνδεση με τον Βιοδιπολισμό; Είναι γενικό συμφέρον η οικονομική ανάπτυξη, όταν δεν σχηματοποιείται στο πλαίσιο ποιότητας ζωής με καθαρή φύση, με επάρκεια και ισορροπία; Πως και γιατί το Βιοδιπολικό σχήμα αφορά στην αστική και περιφερειακή ανάπτυξη; Πολιτισμός και οικονομική ανάλυση, πολιτική και στρατηγικές, πόσο άμεσα αποδεικνύεται, ότι συνδέονται, μέσα από την ερμηνευτική θεώρηση του Βιοδιπολικού μοντέλου;

Η «Βιοδιπολική Βιοκινητική Θεωρία» συνδέει την ανάπτυξη και την περιβαλλοντική προστασία με τα κοινωνικά δεδομένα, συνδέει σε ολότητα το μερικό και το γενικό συμφέρον. Η βάση της θεωρίας είναι η ισοδυναμία συνόλου και ατόμου στη διαδικασία ανάπτυξης και περιβαλλοντικής προστασίας, η ισοδύναμη κατανομή συμμετοχής, ευθύνης και εξουσίας ανάμεσα στους δύο πόλους ρομβοειδούς σχήματος κράτους-πολίτη, μέσα από την έκφραση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους³.

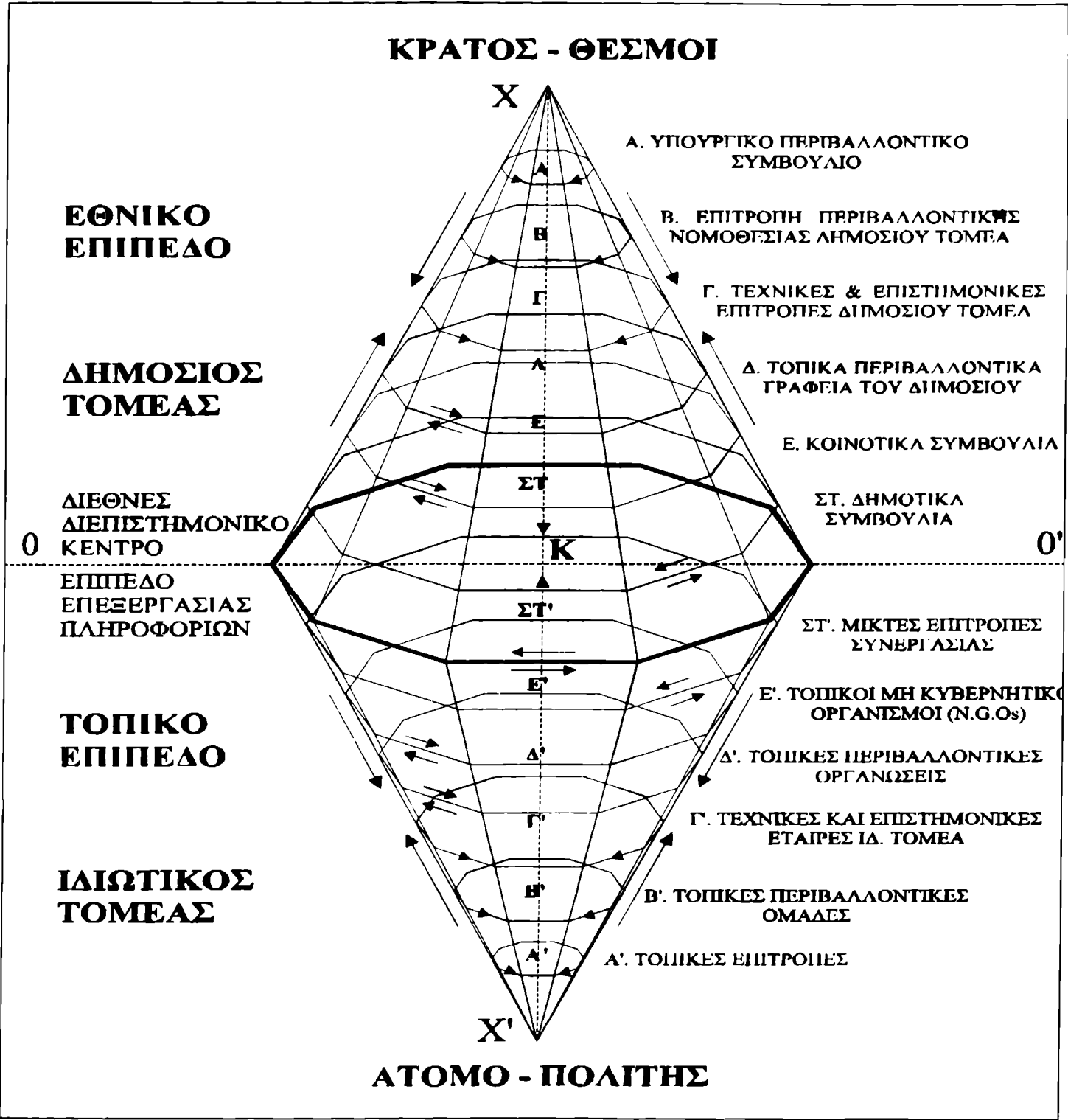
1. Walter Truett Anderson: *The Pitfalls of Bioregionalism*. Utne Reader. February-March 1986, σελ. 35-38. Κ. ΓΕ. Αθανασόπουλος: *Θεσμικό πλαίσιο περιφερειακής ανάπτυξης*. Τόμοι Α', Β' και Γ', Δ' έκδ. Αθήναι, 2000.

2. Α.Θ. Θεοδωρίδη: *Περί των Εννοιών Συμφέρον και Γενικό Συμφέρον*. Αθήνα, 1983 σελ. 7-21.

3. Α. Ζυγούμη - Φιλολία: *Η Οργάνωση του Διοικητικού Πλαισίου της Προστασίας του Περιβάλλοντος υπό το ισχύον Νομικό Καθεστώς*. 2000. Δ.Δ. Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Διά μέσου της Βιοδιπολιτικής Βιοκινητικής του μεθόδου, ο Βιοδιπολισμός εκφράζει την ισορροπία των εξουσιαστικών τάσεων, αποδίδοντας στην έννοια της ατομικότητας τη μορφή της αντίρροπης δύναμης προς και από την έννοια της κοινωνικότητας (Πίνακας 1).

Πίνακας 1
ΒΙΟΔΙΠΟΛΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΒΙΩΣΙΜΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η οικοκεντρική, η ισορροπιστική και η ανθρωποκεντρική τοποθέτηση, αλλά και το ε-ξίσου σημαντικό ερώτημα για το είδος της κοινωνίας, που επιλέγουμε στην προσπάθεια να αποδώσουμε την έννοια του περιβάλλοντος, μας οδηγεί στην ανάγκη κυκλικής πορεί-ας προς το Συν-περιβάλλον, με στόχο την ουσιαστική ισορροπία των δυνάμεων και την ει-ρηνική συνύπαρξη στον πλανήτη Γη, ίσως και πέρα από αυτόν.

Ο προβληματισμός, μας οδηγεί στη δημιουργία του ιστού της Βιοδιπολικής θέσης και σχηματοποιεί το ρόλο της Δημόσιας Διοίκησης μέσα στο πλαίσιο των κοινωνικών δεδομένων και του κυρίαρχου στόχου της ευτυχέστερης διαβίωσης του ανθρώπου. Η ενσωμάτωση του οικολογικού κόστους στην παραγωγική διαδικασία, οι αντιδράσεις και οι κοινωνικές αναστατώσεις, που προκαλεί η αποσπασματική αντιμετώπιση του θέματος, είναι συνθήκες, που πρέπει να συνυπολογισθούν ανατροφοδοτούμενες.

Το περιβάλλον άμεσα συνδεδεμένο με την παραγωγική διαδικασία και την ανάπτυξη είναι ένα σύστημα με δομές, οι οποίες επιτρέπουν ή περιορίζουν την ανθρώπινη παρέμβαση και την ίδια στιγμή επιτρέπουν την μελέτη των προϋποθέσεων, με τις οποίες το περιβάλλον θα μπορούσε να μεταλλαχθεί από τις επεμβάσεις.

Η αστική και περιφερειακή ανάπτυξη με την έννοια του αποτελεσματικού προγραμματισμού προς την κατεύθυνση της οικονομικής ισορροπίας, μέχρι σήμερα αποδεικνύεται ελλιπής ως προς την σύνδεση και συγκέντρωση πληροφορίας γεωγραφικών και κοινωνικών δεδομένων, με στόχο την πρόληψη και όχι την καταστολή.

Η πλατύτερη κοινωνιολογική άποψη των σχέσεων Κοινωνίας και Φύσης, μέσα από τη θεωρία της Συνεξέλιξης⁴ (Coevolution) του Ρ. Νόργκαρντ, (σύμφωνα με την οποία οι άνθρωποι, το περιβάλλον και οι φυσικοί πόροι αλληλεπιδρούν μεταξύ τους και αναπτύσσονται μέσα σε ένα σύστημα Συνεξέλιξης) και η σχέση πολιτισμού και εκτίμησης της Φύσης στο μοντέλο του Νας⁵, (σύμφωνα με το οποίο η οριακή χρησιμότητα του πολιτισμού είναι αντιστρόφως ανάλογη προς την οριακή χρησιμότητα της άγριας φύσης), αποδεικνύουν την άμεση σχέση των κοινωνικών-οικονομικών δεδομένων, με την έννοια, που αποδίδει κάθε «κοινωνία» στη φύση και το περιβάλλον.

Επιβεβαιώνεται με τον τρόπο αυτό η ανάλυση του Myrdal για το έναυσμα, που δημιουργεί την γενεσιουργό αιτία ανάπτυξης μίας περιφέρειας⁶. Η αποικιακή σχέση κέντρου-περιφέρειας σε μεγέθυνση, ερμηνεύει τη σχέση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των διαφορετικών πολιτισμών, π.χ. του Δυτικού και Ασιατικού πολιτισμού, με την έννοια, που αποδίδουν στο περιβάλλον, ως πολιτιστικό παράγωγο, άμεσα προδιαγεγραμμένο από την έννοια του συμφέροντος και της οικονομικής πραγματικότητας, σε συγκεκριμένα πλαίσια πολιτικής οικονομίας.

Οι πολλαπλές ερμηνείες σχετικά με τα αίτια, που οδήγησαν τις κοινωνίες σε αλόγιστη, χαοτική, μη αιφορική αστική και περιφερειακή ανάπτυξη και οι πολλαπλές λύσεις, οι οποίες προτείνονται από τους νεοκλασικούς οικονομολόγους, τους ηθικιστές, τους νομικούς, τους μαρξιστές, ουσιαστικά αποδεικνύουν, ότι τα περιβαλλοντικά προβλήματα, είναι προβλήματα κοινωνικής οργάνωσης, κυρίως με την έννοια του προγραμματισμού.

Η γνώση, η οποία παράγεται σε τοπικό και ιστορικό επίπεδο είναι θετική, αν λειτουργεί προς την κατεύθυνση της διαδικασίας ανατροφοδότησης, (feed back), δηλαδή μπρος πίσω για κάθε βήμα και ξανά μέσα από τη διαδικασία του εννοιολογικού πλαισίου, μία μορφή Βιοκινητικής διαδικασίας.

4. Richard Norgaard: *Development Betrayed*. Routledge, London 1994, σελ. 183-189.

5. R. Nash: *Wilderness and the American Mind*. Yale University Press, 1973 σελ.24.

6. Myrdal G.: *Economic Theory and Underdeveloped Regions*. London Duckworth, 1957 σελ. 52-74.

Οι πολιτισμικές διαφορές σαν αιτία σχηματισμού διαφορετικής περιβαλλοντικής σκέψης, η επιστημονική αβεβαιότητα, η κατανόηση της εξουσίας των τυφλών δεσμεύσεων, η διαφορετική αντίληψη των «μέσα και έξω», σαν έκφραση πολλαπλών πραγματικοτήτων, είναι οι συνιστάμενες οι οποίες πρέπει να ενσωματωθούν στο γνωστικό μας πλαίσιο, να γίνουν γνώση και να συνδεθούν σε σχήμα αμφίδρομης κίνησης, με αποτέλεσμα την Βιο-διπολική οργάνωση της περιβαλλοντικής προστασίας.

Τα πολιτιστικά παράγωγα των ανθρώπινων κοινωνιών, ερμηνευμένα διά μέσου των πολλαπλών λογικών, προσδιορίζουν την έννοια «περιβάλλον» και τη μεθοδολογία ανάλυσης των περιβαλλοντικών κινδύνων, όπως αυτό της Μαίρης Ντάγκλας (Grid/Group), η οποία ονομάζεται Τεχνική της Ομαδοποίησης και προϋποθέτει την αποδοχή του ποσοστού κινδύνου άγνοιας των ομάδων που κατηγοριοποιεί⁷.

Τα περιβαλλοντικά οικονομικά, ως πολιτιστικό παράγωγο εισχωρούν και αυτά στην περιβαλλοντική προστασία και συνδέουν τα «περιβαλλοντικά δάνεια» με οικονομικούς όρους, τονίζουν όμως και προβάλλουν έντονα τις διαφορές της περιβαλλοντικής προοπτικής των αναπτυσσόμενων χωρών του Νότου, ώστε να γίνεται πλέον κατανοητή η ανάγκη εξισορρόπησης των διαφορών, διά μέσου της αποδοχής των διαφορετικών κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών δεδομένων.

Οι πολιτικές δράσης για το περιβάλλον μέχρι σήμερα, δεν φαίνεται εκ του αποτελέσματος, ότι συνδέονται και καλύπτουν επαρκώς το επιστημονικό επίπεδο, (όσον αφορά τη γνώση), το οικονομικό επίπεδο, (όσον αφορά την τεχνολογία και την παραγωγή) και το κοινωνικό επίπεδο (όσον αφορά τα αίτια και τις επιπτώσεις των αποφάσεων).

Η άρνηση της αποδοχής άλλων τρόπων γνώσης και πολλαπλών λογικών υπονομεύει τη δυνατότητα προγραμματισμού ανάπτυξης μέσα στα όρια της περιβαλλοντικής προστασίας, τυπικά και ουσιαστικά. Σε μικρότερη κλίμακα το παράδειγμα περιγράφει την απόσταση και τη σχέση μεταξύ περιφερειακής και αστικής ανάπτυξης.

Η συγκριτική ανάλυση των θέσεων της πολιτικής οικονομίας σε σχέση με τις άλλες περιβαλλοντικές θεωρίες, αναδεικνύει την αξία της κοινωνικής παραγωγής, του συνόλου των σχέσεων μεταξύ ατόμων και μεταξύ ανθρώπου και φύσης. Οι άνθρωποι για να παράγουν, επιβάλλουν μετασχηματισμούς στη φύση και αυτό γίνεται κατανοητό μέσα σε ένα κοινωνικό πλαίσιο, το μοντέλο παραγωγής. Η κοινωνία δίκαιη κατανομή του εισοδήματος, ένα πρόβλημα που απασχολεί γενικότερα, αναδεικνύεται μέσα από την κοινωνική ανάλυση των σχέσεων ανθρώπου - φύσης, φύσης - παραγωγής.

Η περιβαλλοντική θεωρία της πολιτικής οικονομίας, (της Μαρξιστικής θεωρίας για το περιβάλλον), αναφέρεται στην προσέγγιση της ανάπτυξης όπως υποστήριξε ο Μαρξ, με τους όρους της ωφέλειας και του κόστους, που ανάλογα ωφελούνται ή επιβαρύνονται οι κοινωνικές τάξεις και αποκτά ιδιαίτερη αξία στην υπόθεση «περιβάλλον», διότι προσεγγίζει το θέμα με κριτική άποψη και μας κάνει αντιληπτό τον τρόπο με τον οποίο τα οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά προβλήματα συμβάλλουν στα περιβαλλοντικά προβλήματα, τα οποία σπανίως είναι περιβαλλοντικά «εν τη γενέσει τους»⁸.

7. Mary Douglas: *Essays in the Sociology of Perception*. Routledge and Kegan Paul, London 1982.

8. Howard Parsons: *Marx and Engels on Ecology*. Westport, Greenwood Press 1997, σελ. 171-183.

Ο περιβαλλοντισμός ή περιβαλλοντολογισμός (environmentalism), της περιβαλλοντικής θεωρίας η οποία εμπεριέχει και την έννοια της ερμηνείας του περιβάλλοντος διά μέσου των κοινωνιολογικών δεδομένων, βασίζεται σε διαφορετικές λογικές και ερμηνείες. Ο ανθρωποκεντρισμός, ο οικοκεντρισμός και η αειφορική ή βιώσιμη ανάπτυξη ερμηνεύουν το περιβάλλον με άξονα τη θέση του ανθρώπου απέναντι στο περιβάλλον, σαν δύο ξεχωριστές ενότητες.

Η συγκριτική ανάλυση της έννοιας του περιβαλλοντισμού στις αναπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες, αλλά και η ανάλυση των χαρακτηριστικών, που διακρίνουν τα διάφορα στάδια της έννοιας της περιβαλλοντικής προστασίας από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα, αιτιολογούν το είδος του περιβαλλοντισμού, το οποίο επικρατεί και βρίσκεται σε άμεση σύνδεση με το βαθμό ανάπτυξης και την κάλυψη των αναγκών πρώτης προτεραιότητας, όπως η κατοικία και η τροφή, στις αναπτυσσόμενες χώρες ή στην περιφέρεια, σε εθνικό επίπεδο.

Στις περιβαλλοντικές θεωρίες, τη θεωρία της περιβαλλοντικής διαχείρισης, τη θεωρία της πολιτικής οικονομίας, τη βιοκεντρική θεωρία, την πολιτιστική θεωρία και τη σύνδεσή τους με τις κοινωνιολογικές θέσεις, αποδεικνύεται και πάλι η προσοχή, που πρέπει να αποδοθεί στους κοινωνικούς παράγοντες, σε σχέση με την περιβαλλοντική προστασία.

Η οικονομική ανάλυση και η πολιτική διάσταση του περιβαλλοντικού θέματος σε σχέση με τα σύγχρονα συστήματα διατροφής, τις εντατικές καλλιέργειες, τις συνενώσεις βιομηχανιών, αποδίδουν νέα διάσταση στις κοινωνικές σχέσεις, τις αλληλεξαρτήσεις, αλλά και στα «πεδία αντίστασης», τα οποία λειτουργούν σαν αντίρροπη δύναμη.

Διαφαίνεται μέσα από τη δυναμική των πράσινων πολιτικών κινήματων, ο μονόδρομος σύνδεσης από όλες τις οικολογικές οργανώσεις, της κοινωνικής ύπαρξης του ανθρώπου με το περιβάλλον του, σε μία αμφίδρομη σχέση ανατροφοδότησης σε όλα τα μοντέλα πολιτικού συστήματος. Ακόμη και η σχέση, η οποία συνδέει άμεσα τη γυναίκα με το περιβάλλον δημιουργώντας τον οικοφεμινισμό, αποδεικνύει τη σχέση κοινωνικών δεδομένων και περιβάλλοντος, μέσα από τις υποκατηγορίες του, τον φιλελεύθερο φεμινισμό, τον πολιτισμικό και τον κοινωνικό φεμινισμό⁹.

Στη διεθνή διάσταση του περιβάλλοντος επισημαίνονται οι τάσεις και οι κατευθύνσεις, οι οποίες εκ των πραγμάτων οδηγούν στη Βιοδιπολική οργάνωση, αλλά και οι αποσπασματικές λύσεις και προσπάθειες, οι οποίες εντασσόμενες στη Βιοδιπολική οργάνωση μπορούν να λειτουργήσουν συνθετικά, για την επίλυση του περιβαλλοντικού θέματος.

Η ριζοσπαστική οικολογία¹⁰ στηρίζει τη σύγχρονη οικονομία στις ανάγκες του ανθρώπου και όχι στο κέρδος. Τοποθετεί λοιπόν τη λύση του προβλήματος στην ανάγκη να οδηγηθούμε σε πνευματικότερους τρόπους ζωής, λιγότερο καταναλωτικούς. Στην πραγματικότητα αναφέρεται σε νέα μοντέλα κοινωνικής ανάπτυξης, αποδεικνύοντας και πάλι τη σύνδεση των περιβαλλοντικών θεμάτων με τα κοινωνικά δεδομένα.

Πολυάριθμα κοινωνικά δεδομένα αναδύονται μέσα από τα κείμενα του Μαρξ και του Ένγκελς και αποτελούν τους στόχους των νεοαριστερών, των σοσιαλδημοκρατών, των

9. Ann Trophy and Bill Deval: *Earth First. May, 1987, N.1.*

10. Carolyn Merchant: *Radical Ecology: The Search for a Livable World.* Allen, London 1992.

σοσιαλφεμνιστριών, των φυλετικών και θρησκευτικών μειονοτήτων, όπως η απελευθέρωση, η ελευθερία, η οικονομική ισότητα¹¹.

Γίνεται εμφανής, η σπουδαιότητα, που αποδίδουν οι Μαρξιστές Οικολόγοι σε όλα τα κοινωνικά δεδομένα, τα οποία σχετίζονται με τον έλεγχο και την κυριαρχία στη φύση, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο οι οικολογικές θεωρίες και οι Πράσινες Κοινωνικές Κινήσεις βοηθούν στην αλλαγή της συνείδησης και της συμπεριφοράς των ανθρώπων στην υπόλοιπη φύση, διά μέσου της επιστήμης και της τεχνολογίας¹².

Τα κριτήρια των στρατηγικών, τα οποία καθορίζουν το επίπεδο εκμετάλλευσης των πηγών, η κλίμακα του προβλήματος, το επείγον της λήψης αποφάσεων και κλίμακα αποδοχής της υποβάθμισης, είναι αποτέλεσμα των κοινωνικών πιέσεων και ζυμώσεων, μέσα από τις οποίες, η περιβαλλοντική διαχείριση σχηματοποιείται σαν εθνοκεντρική προσέγγιση στην εκμετάλλευση των φυσικών πόρων. Και η οποία πρέπει πλέον να βασίζεται σε υπολογισμούς οικονομικής ανάπτυξης και οικονομικά μοντέλα, αποδεκτά σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ο Βιοδιπολισμός λοιπόν προβάλλεται σαν πρόταση σύνδεσης της έννοιας της ανάπτυξης με τη συμμετοχικότητα και την κοινωνία πολιτών. Αυτό το δεδομένο δημιουργεί συνθήκες αναβάθμισης των μεθόδων συγκέντρωσης πληροφοριών της Αστικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης και αναπροσαρμογές στις μεθόδους σχεδιασμού αναπτυξιακών προγραμμάτων.

Μέσα από τον Βιοδιπολισμό, τη Δημόσια Διοίκηση, την Περιβαλλοντική Πολιτική, συνδέεται η οικονομική συμπεριφορά του ανθρώπου, η εξέλιξη των πληθυσμιακών μεγεθών, η αγροτική πολιτική με το περιβαλλοντικό πρόβλημα, αλλά και με τη λύση του. Η περιβαλλοντική πολιτική οφείλει να εντάξει στα οικονομικά μεγέθη το περιβάλλον και τους φυσικούς πόρους, τα οποία δεν είναι σύμφωνα με τα κρατούντα, μετρήσιμα μεγέθη.

Η εξέλιξη των πληθυσμιακών μεγεθών, η οποία τείνει σε υπερδιπλασιασμό τα τελευταία σαράντα χρόνια, μετατρέπει την αγροτική πολιτική σε πρωτεύον θέμα όχι μόνο για την κοινωνική ευημερία, αλλά και για αυτή την ίδια την ύπαρξη του ανθρώπινου γένους. Η ορθολογική κατανομή των φυσικών πόρων και η κατά το δυνατό μεγιστοποίηση της απόδοσής των, υπό τον περιορισμό της αειφορικότητας, αποκτά πλέον ζωτική σημασία για την εξέλιξη της ανθρώπινης κοινωνίας.

Για να υπάρξει ο άνθρωπος επεμβαίνει στην εδαφική σύσταση, στον υδατικό ορίζοντα, στην ατμοσφαιρική υγρασία, στην απομάκρυνση παγετών, αλλάζει τις κοίτες των ποταμών, τις όχθες των λιμνών, επεμβαίνει και δημιουργεί συγκεντρώσεις υδάτων με κατασκευές τεχνητών λιμνών, έργα υποδομών. Για να ζεσταθεί, για να κατοικήσει, επεμβαίνει καθημερινά στο περιβάλλον με αρωγό τη Δημόσια Διοίκηση, από την οποία ζητά εγγειοβελτιωτικά έργα και πολιτική, η οποία ενταγμένη στα πολιτικά συστήματα συνδέει άμεσα τους οικονομικούς και κοινωνικούς παράγοντες με το περιβάλλον.

Μέσα από τους «Πίνακες Χρήσεως των Φυσικών Πόρων της Στατιστικής Βιομηχανικών Προϊόντων»¹³ αποδεικνύεται η αυξητική τάση παραγωγής και κατανάλωσης πρώ-

11. Όπως η υποσ. 8, σελ. 61-87.

12. Δ. Γιόκαρης: *Οι Πράσινοι Εναλλακτικοί στη Δυτική Γερμανία*. Αθήνα, 1984, σελ. 43.

13. *Annual Report: Overview of World Bank Activities, 1999-2000*, σελ. 3-13.

των υλών, η οποία είναι άγνωστο αν ανταποκρίνεται σε πραγματικές ανάγκες του ανθρώπινου γένους ή τα μεγέθη οδηγούνται από την οικονομική εξουσία σε επίπεδα κατασπατάλησης του φυσικού πλούτου.

Οι χρήσεις του περιβάλλοντος και των φυσικών πόρων ταξινομούμενες σε συμπληρωματικές, βοηθητικές και ανταγωνιστικές, αποδεικνύεται, ότι είναι δυνατόν να οργανωθούν από την Δημόσια Διοίκηση, με βάση την καταγραφή των δεδομένων του παρελθόντος, των δεδομένων στα οποία παρατηρείται επιβάρυνση και των δεδομένων στα οποία παρατηρείται ανανέωση.

Αυτή τη σύνδεση με τους κοινωνικούς παράγοντες, την αυξητική τάση του πληθυσμού, την αγροτική πολιτική, τις τάσεις της οικονομικής δραστηριότητας, τις μορφές εξουσίας, τη διαχείριση της Δημόσιας Διοίκησης την επιχειρεί η Βιοδιπολική Βιοκινητική οργάνωση, συμπεριλαμβάνοντας όλα τα χρήσιμα μέσα και εργαλεία, όπως τα οικονομικά μέσα, τα συστήματα διαχείρισης, τον σχεδιασμό χρήσης γης, τα τεχνολογικά μέσα.

Η παραγωγή, η εργασία, η διαχείριση, η έρευνα, η παιδεία προκύπτουν από τα δεδομένα της και ανοίγουν σαν «κλειδιά» το δρόμο στη συμμετοχή ατόμων, ομάδων και οργανώσεων ενεργά και ουσιαστικά στο Βήμα της Ανθρωπότητας προς τη Βιοδιπολική Περιβαλλοντική Προστασία. Η αειφορική ανάπτυξη συνδέεται με τις φυσικές και κοινωνικές συνθήκες στις ζώνες χαμηλής ή υψηλής αποδοτικότητας, στις ζώνες γενετικής διάσωσης. Κατά συνέπεια συνδέεται άμεσα με την αστική και περιφερειακή ανάπτυξη.

Η Άκαμπτη Περιβαλλοντική Διαχείριση από την Δημόσια Διοίκηση αποδεικνύεται ανεπαρκής, συνεπώς η Βιοδιπολική Περιβαλλοντική Διαχείριση Συνεργασίας, η οποία οδηγεί στο Βιοδιπολικό μοντέλο¹⁴, προβάλλει ως ορθότερη λύση για την επίλυση των περιβαλλοντικών αντιθέσεων, παράλληλα με την οικονομική ανάπτυξη, μέσα από την πλουραλιστική αποδοχή διαφορετικών προσεγγίσεων.

Οι περιβαλλοντικές αντιθέσεις συνδεόμενες με τα μεγέθη της οικονομικής ανάπτυξης και η πολιτική οικονομία ερμηνεύοντας τα αίτια της περιβαλλοντικής καταστροφής δεν επιτυγχάνει, όπως αποδεικνύεται, να οδηγήσει σε λύσεις. Η Δημόσια Διοίκηση «εκμεταλλευόμενη» την ανάλυση της Πολιτικής Οικονομίας, με δεδομένο το πεπερασμένο των φυσικών πόρων, τις κοινωνικές ιδιομορφίες, τις γεωγραφικές ιδιομορφίες, τις γεωγραφικές ενότητες, την κρατούσα υπερβολική συγκέντρωση εξουσίας σε προκαθορισμένους οικονομικούς παράγοντες, την υπερβολική συγκέντρωση στους πόλους η οποία ελαχιστοποίησε τις αυτόνομες ικανότητες, πρέπει να οδηγήσει την ατομικότητα στην Βιοδιπολική κοινωνική της μορφή και την Περιβαλλοντική Διαχείριση στη Βιοδιπολική της οργάνωση.

Μέσα από αυτή την ανάλυση αποδεικνύεται, ότι η επιστήμη της Αστικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης αναβαθμίζεται ως προς τον ρόλο της γενικότερα και αλλάζει πρόσωπο με την έννοια της διαφορετικότητας στην μεθοδολογία της. Η Αστική και Περιφερειακή Ανάπτυξη συναντάται πλέον με τον σκοπό της, στην Βιώσιμη Αστική και Περιφερειακή Ανάπτυξη.

14. Iro Filolla: *Biodipolar Model of Sustainable development*. Σκιάθος, 2002, 6ο Συνέδριο Περιβαλλοντικής Προστασίας, Πρακτικά Συνεδρίου, σελ. 1369.